

retfærdig og af sognekomunale Hensyn mindre paavirket Afgørelse af deres af et Amtsråd afviste Bepvøeriger.

Med Hensyn til det nærværende Mindretals principale Standpunkt antager det, at en Henvisning til dets temmelig udførlige Udtalelse i den af Landstingsudvalget i forrige Samling om samme Vinne givne Betænkning vil være tilstrækkelig, navnlig for saa vidt de mod Lovforslaget rejste principielle Indvendinger angaar, hvormod det formener her at burde tilføje nogle, der mere ramme Sagens reale Side.

Det stiller sig nemlig saa for Mindretallet, at om der end paa ganske enkelte Steder, begrundet i et ekseptionelt stedligt Forhold, kan være nogen Misforståelse til Stede med den nuværende og længe tilvante Ordning af Snekastningsvæsenet, saa er der dog næppe nogen hverken virkelig eller almindelig Trang til en gennemgribende Omordning, medens det tør anses som givet, at en saadan vil vække Misforståelse i langt større Udstrækning og foranledige talrige Klager over formentlig Forurettelse, men i ethvert Fald er det givet, at den foreslaaede Omordning vil paabyrde Sogne- og Amtsråd et ligesaa brydsomt som tidsspildende Arbejde, det vil efter min Formening være et Spild af Tid og Kræfter, som de højt tvivlsomme Fordele, der tænkes opnaaede, paa ingen Maade synes at gøre forsvarelig. Naar man veed, hvor stort et Apparat der skal sættes i Gang til Gennemførelsen af den foreslaaede Omordning — Affattelse af nye Regulativer efter nye Skalaer, Inddeling af nye Snekastningskredse, nye Arbejdsfordelinger, forudgaaende og efterfølgende Forhandlinger mellem Amts- og Sogneraad, uublivelige Misforståelser af de nye Bestemmelser, deraf resulterende Klager og disses Afgørelse m. m. — vil det næppe kunne forundre, om der fra en enkelt Side rejstes Indsigelse mod den her foreslaaede Reform, og allermindst naar der fra den samme Side næres principielle Betænklichkeiten imod en Omlægning af Byrder, der

hidtil baade sædvanemæssig og lovmæssig have paahvilet visse bestemte Kategorier af Befolkningen, men som herefter ved Benyttelse af sidste Stykke i § 3 ville kunne omfordeles saaledes, at man fremtidig endog kan komme til at kaste Sne efter Formue og Lejlighed, en Omlægning, der dog mulig kunde drage Konsekvenser efter sig paa andre Omraader, f. Eks. overfor Tiendebyrden, hvor den ideelle Retfærdighed vistnok med ikke mindre god Føje kunde kræve Ydelser til Præst og Kirke udredede ligeligt efter Hartkorn, Folkehold, Formue og Lejlighed. At Udvalget har spaltet sig i et Flertal og ikke mindre end tre Mindretal, turde maaste dog ogsaa være et lille Tegn paa, at denne Snekastningsreform ikke just hører til dem, der ere modne til Gennemførelse.

I Henhold til det anførte stilles følgende

Ændringsforslag.

Af Udvalget:

Til § 4.

1) Paragraffen affattes saaledes:
 „Sogneraadet træffer Bestemmelse om, hvor vidt Kommunen skal udgøre en eller flere Arbejdskredse, samt i fornødent Fald hvorledes Inddelingen skal ske, og paa hvilke Bejstrækninger og Gangstier hver Kreds skal forrette Snekastning. Den saaledes truffne Bestemmelse fremlægges til offentligt Eftersyn i 8 Dage efter forudgaaet Bekendtgørelse derom paa den paa ethvert Sted brugelige Maade. I Bekendtgørelsen skulle tillige de, der maatte finde Anledning til Bepvøerig, opfordres til at indsende deres Klager skriftligt til Sogneraadet i Løbet af andre 8 Dage.

Tages en Klage til Følge, skal den truffne Forandring efter forudgaaende Bekendtgørelse henlægges til almindeligt Eftersyn i 8 Dage. Fremfalder den truffne Forandring en ny Klage, indsendes Sagen med Sogneraadets Erklæring til Amtsraadets Afgørelse. Igeledes kunne Klager, der ikke tages til Følge af Sogneraadet, indantes til Amtsraadets endelige Afgørelse.